

మచ్చుబొమ్మ

సుందరం, నేనూ రవీంద్రభారతి మెట్ల మీద కూర్చున్నాం.

“ఎమయింది?” అడిగాను.

“ఈ చదువుకున్నవాళ్లకి పొగరెక్కువ. తల ఎగరేస్తూనే వుంటారు. ఆమె తన డిగ్రీలు, డిగ్రీల్లో రేంకులూ చెప్పుకోవటంతోనే సరిపోయింది. లాభం లేదు. నాకు పనికొచ్చే కేసు కాదు.”

+ + +

గుమ్మం ముందు ఎదురయ్యాడు సుందరం. చౌరస్తాకి బయల్దేరినట్లున్నాడు. మా ఇల్లు దాటుకునే వెళ్లాలి. ఆగాడు.

“చెప్పు విశేషాలేమిటి? ఏం జరిగింది నిన్న?”

“అడిగావూ... సర్లే” అంటూ లోపలికి నడిచాడు. తనకి ముందుగా నన్ను నడిపించాడు. హాల్లో కూచున్నాం.

“ఆ పిల్లకి నువ్వయితే సరయిన మ్యూజ్!” తక్కువ అని, నాలుక్కరుచుకుని....
 “సారీరా, మా సిస్టర్ కనకంని తక్కువ చేయటం కాదు గానీ, నీలాగానే ఆ పిల్లకి
 సాహిత్యమే తిండి నీళ్లలా అనిపించింది.”

నేనేదో దిగులుగా సుందరంకేసి చూశాను.

“నా డొక్కశుద్ధి నీకు తెలుసుగా! నా ఆరోగ్యానికి అంత మంచిది కాదు.”

+ + +

వాన కురిసి వెలిసింది.

బూడిదరంగులో వన్నెలుపోతోంది ఆకాశం. గాలేమో తన కమ్మదనం,
 చెమ్మదనం చూపుతోంది. నేల - ముక్కుకి వింత వింత గంధాలు చిలకరిస్తోంది.
 వాతావరణం శుభశకునాలిస్తోంది.

నే వెళ్లేసరికి చొక్కా ఇస్త్రీ చేసుకుంటున్నాడు సుందరం.

“కాయా, పండా భాయ్?” స్టూల్ మీద కూచున్నాను.

‘కాయా కాదు, పండూకాదు. పచ్చి గడ్డు’ అన్న భావంతో కరుకుగా చూశాడు.
 “భలే రిఫరెన్సెరా నాయనా. తండ్రి తన బిజినెస్ చాకచ్యానికి తనే సంతోషంతో
 ఊగిపోతున్నాడు. కూతురేమో ఏడుతరాల గోటునీ, గొప్పనీ చూపుకుంటోంది,
 చెప్పుకుంటోంది. ఆ ఇంట్లో అందరికీ వాళ్ల వంశం ఘనత మీదే దృష్టి. నేతులు
 తాగిన మూతులు చూసుకుని పెదవులు చప్పరించుకుంటున్నారు” అని ఒక క్షణం
 ఆగేడు. ఐరన్ బాక్స్ స్వచ్ఛాఫ్ చేసి పక్కన పెట్టాడు. ఫ్లాస్కోలో కాఫీని గ్లాసుల్లో పోసి
 నాకోటిచ్చి, తనూ సిప్ చేస్తూ కూచున్నాడు.

‘వాళ్లతో నే చావలేనై. మునిగిపోతున్న నావ గుర్తుకొచ్చింది’ అన్నాడు
 ముక్తాయింపుగా.

+ + +

అదివారం కనకంకీ, నాకూ కూడా తీరిక రోజు. సుందరం పెళ్లి గురించిన
 చర్చ! సాయంత్రం దాకా అదే విషయం నలుగుడుపడింది. ఆరవుతోంది. మళ్లీ
 కాఫీలయినై. మాటల్లోనే వచ్చాడు సుందరం. కనకం కాఫీ ఇచ్చింది. తాగాడు.
 కాసేపు న్యూస్ పేపర్లన్నీ ఏ విధంగా వ్యూస్ పేపర్లయిపోతున్నాయో సోదాహరణ
 ప్రసంగం చేశాడు.

‘అది సరేగానీ, నీ వెడ్డింగ్ బఫే మాకు తగిలేట్టు లేదేమయ్యా’ అంది కనకం

నవ్వుమొహంతో.

నేలమీద ఏదో వెతుకుతున్నట్లు చూస్తూ చెప్పసాగేడు సుందరం.... “ఆ పిల్ల బంగారు శలాకలా వుంది సిస్టర్, నిజంగా లిల్లీపూవులా వుంది. రంగు విచ్చిన పచ్చిపసుపే. కనుముక్కు తీరు చూసి ‘అందమంటే ఇదే’ అని సర్టిఫికేట్ ఇచ్చేయవచ్చు.”

“ఐసీ.... అయితే ఇంకేం? నీ మనసుదోచే పిల్ల ఇన్నాళ్లకి దొరికిందన్నమాట. చెప్పవేం మరి శుభవార్త?”

నేనూ “కంగ్రాట్స్” అన్నాను వెంటనే. నాకు చాలా ఆనందం కలిగింది. కనకం మొహంలో ఉత్సాహం విరిసింది. నేను సరదాగా ఈలవేశాను అతని కళ్లలోకి చూస్తూ.

మా ఇద్దరివైపు విచిత్రంగా చూస్తున్నాడు సుందరం. ఇంతకాలానికి మా సుందరం ఒక ఇంటివాడు కాబోతున్నందుకు ‘తపము ఫలించిన శుభవేళా’ పాట స్ఫురించింది. దాని పల్లవిని కూనిరాగం తీశాను.

“వాళ్ల కుటుంబం కూడా బాగుంది. అన్నీ అనుకూలంగా ఉన్నాయి. అయితే....” అని ఆగేడు.

మేమిద్దరమూ ఆతృతగా అతనివైపు చూశాం.

“అదట్టా ఉంచండి. నే చెప్పేది శ్రద్ధగా వినండి....”

కనకం సంగతేమో గానీ నాకు మాత్రం పెద్ద సస్పెన్స్ గా వుంది. తొందరగా వుంది. ఆరాటంగా వుంది. కుర్చీలోంచి లేచి నిమ్మళంగా పచార్లు చేయసాగేను.

సుందరం తన కథ సాగించాడు. “మనిద్దరిలాగే ఇద్దరు మిత్రులు. బాగా క్లోజ్. ఎ, బి - అనుకుందాం. ఇద్దరూ ఒకేచోట ఉద్యోగం చేస్తున్నారు. ఒక శలవురోజు సాయంత్రం ఇద్దరూ బి ఇంట్లో కలుసుకున్నారు. బి - ఎ ని ఒక రోడ్ కి తీసుకువెళ్లాడు. ఆ రోడ్డులో అన్నీ మధ్యతరగతి వాళ్ల ఇళ్లు. అగ్గిపెట్టెల్లా, రైల్వే కంపార్ట్ మెంట్స్ లా మూడేసి గదులు, ముందు వాకిలి. తలుపు తీస్తే ఇల్లంతా బజారుపాలే. సాధారణంగా ఈ ఇళ్లలోని ఆడవారికి సాయంత్రం పనిపాటలు పూర్తి చేసుకుని వచ్చి వీధి అరుగుమీదో, గుమ్మం పక్కగానో కూచుని ఉబుసుపోక కబుర్లు చెప్పుకోవటం ఒక అలవాటు.”

సుందరం ఆగేడు. ‘చెప్పనా?’ అన్నట్టు చూశాడు.

“బాగుంది. చెప్పు....” అంది కనకం.

ఎ ని తీసుకుని ఈ వీధికొచ్చాడు బి. ఓ గుమ్మం ముందు - రోడ్కి అవతలివైపు ఆగేడు. ఎ కి ఏమీ అర్థం కాలేదు. బి చెప్పాడు, "ఆ గుమ్మంలో యువతిని చూడు. ఎంత అందంగా వుందో" చూపాడు. "నిజంగా కళ్లుచెదిరే అందం కదూ?"

బి చూపిన యువతిని చూశాడు ఎ. అవాక్కయ్యాడు. అప్రయత్నంగా "అవును.... రంభా రాగిణీరత్నమేఖలలా వుంది. గ్రేట్....." అన్నాడు ఎ. విచ్చిన కన్నులతో ఆమె సౌందర్యాన్ని ఆస్వాదిస్తున్నాడు బి.

"ఎలాగైనా ఈ పిల్లని లైన్లో పెట్టాలి. ఒక్కసారన్నా ఆమెని కూడని జన్మ వృధా" అని తన్మయత్వంతో... మురిసిపోతూ.... అనేక విధాలైన వర్ణనలతో ఆమె గురించి చాలాసేపు మాట్లాడాడు బి.

ఆ కబుర్లే చెప్పుకుంటూ వెళ్లిపోయారిద్దరూ.

బి కి రోజూ ఇదే కార్యక్రమం! ఆఫీస్ ఉన్న రోజుల్లోనే సాయంకాలాలు మనసూ, శరీరమూ అటే పరిగెత్తేవి. ఆమె విరహంలో తపించసాగేడు.

ఇంతకీ...

ఓ నెల తర్వాత - ఒకనాటి చల్లని సంజెవేళ, "ఆమె నా భార్యేరా.... అద్దె కొంపగదా. ఇల్లు మార్చేను. ఆ తర్వాత నువ్ మా ఇంటిక రాలేదు" అన్నాడు ఎ.

పాపం బి! మొహాన్న కత్తివాటుకి నెత్తుటి చుక్క లేదు!"

చాలాసేపు నవ్వుత:- ఉండిపోయాడు సుందరం. ఆ తర్వాత చెప్పాడు 'భార్య రూపవతీ శత్రుః' అన్నారు. అంత అందగత్తెని నేను భరించలేను. అదలా వుంచి రేళ్ళొద్దైన మా సిస్టరే అనగలదు - 'కాకి ముక్కుకు దొండపండు' అని అంటూ మళ్లీ నవ్వాడు.

క్షణం ఆగి తాను చెప్పిన కథకి ముక్తాయింపుగా "ఇంతకీ ఆ యువతెవరో చెప్పలేదు కదూ. ఆమె మా అమ్మే. ఎ - మా నాన్న. నేను పుట్టకముందు జరిగిన కథ. అమ్మానాన్నా మంచి మూడ్లో ఉండగా ఈ జోక్ చెప్పుకుని నవ్వుకునేవాళ్లు!"

"అయినా అట్టాంటి ఆడపిల్లలు ఇల్లంతా వెలుగులు చిమ్ముతుంటేనూ, మత్యాలు వెదజల్లుతుంటేనూ - మన పని స్వీపరుద్యోగమైపోతుంది బాబూ" అని గొల్లున నవ్వి, అందుకనే "వద్దని చెప్పేశాను" అన్నాడు.

అతని ధోరణికి నేనూ, కనకం మొహమొహాలు చూసుకున్నాం. మౌనం గంభీరంగా ఆ గదినాక్రమించింది.

చాలాసేపయిన తర్వాత సుందరం అన్నాడు “ఆ పిల్ల రూపం మాత్రం రాత్రిళ్లు కొంచెం ఇబ్బంది పెడుతోందనుకో..... ఫర్వాలేదు.... కొన్నాళ్లు గడిస్తే.... నెమ్మదిగా మర్చిపోతాను.”

నా వరకూ నాకయితే సుందరం పెళ్లికి ఏ ద్వారం తెరిచివున్నదో అర్థం కాలేదు!

+ + +

ఇదంతా, పాతికేళ్లనాటి మాట! కాలం - ముఖాల మీద గీతలు గీసుకుంటూ వెళ్లిపోతోంది!

నిన్నమొన్న జరిగినట్టే అనిపిస్తోంది. ఆఫీస్ కాన్ఫరెన్స్ కి నాలుగురోజులు బెంగుళూరు వెళ్లాను. మధ్యలో వచ్చింది ఆదివారం. సుందరాన్ని చూడాలని ఏర్పాటు! అతని ఉద్యోగం అక్కడే!

పగలు పన్నెండు గంటలు. పెద్ద అపార్ట్ మెంట్ కాంప్లెక్స్. మూడోదల ఫ్లాట్స్. క్యూబ్లాక్. ఫిఫ్ట్ ఫ్లోర్.

తీరిగ్గా కూచుని టీవీ చూస్తున్నాడు సుందరం. మొహం చాటంత చేసుకుని, లేచి సాదరంగా చేతులు పట్టుకుని ఆహ్వానించాడు.

కాఫీ ఇచ్చాడు. తాగి కబుర్లలో పడ్డాం.

పనిపిల్ల కేరియర్ పట్టుకొచ్చింది. ఆమెకి చెప్పవలసినవి చెప్పి, పంపించి, ముందు తలుపు వేసి, వచ్చి కూచున్నాడు.

కనకం యోగక్షేమాలు, నా ముగ్గురు పిల్లల విశేషాలు, వివరాలూ సాగుతున్నై. సోఫాలోంచి లేచాడు సుందరం. హాల్లో నిమ్మళంగా పచార్లు చేస్తూ చెప్పాడు... “జీవితాన్ని తోడు లేకుండా ఇంక లాగలేననిపిస్తోంది మూర్తి. పెళ్లి చేసుకుందావనే నిశ్చయానికొచ్చాను.”

సద్దాంని ఉరితీస్తున్న వార్త కూడా ఇంత షాకివ్వలేదు నాకు. దిగ్భ్రమతో చూశాను.

“అవును. ఆశ్చర్యపోకు. ఎనీవే మేరేజ్ ఈజ్ ఏ లాటరీ. టిక్కెట్ తీద్దామని నిర్ణయించుకున్నాను. బెటర్ లేట్ దేన్ నెవర్!” అన్నాడు.

మూగగా చూస్తూ ఉండిపోయాను!

+ + +

హైదరాబాద్ చేరాను. తిరుగు ప్రయాణమంతా సుందరం గురించిన ఆలోచనలే. నేను ఇంటికెళ్లేసరికి టెర్రెస్ మీద వడియాలు పెడుతోంది కనకం. సుందరం గురించి చెప్పాను.

నిర్లిప్తంగా విన్నది. “వచ్చే ఎండా, పోయే ఎండగా వుంది. వానొస్తుందో ఏమో... తీరా ఆగి ఆగి ఇవ్వాళ పెట్టుకున్నా నీ పని!” అని తనను తాను నిందించుకుంటున్న ధోరణిలో పైకే చెప్పుకుంది.

ఎక్కడో చదివిన వాక్యం గుర్తుకొచ్చింది - “ఆలోచన విర్రవీగేటట్లు చేస్తుంది. బుద్ధి హెచ్చరికలు చేయాలి!”

+ + +

మరో నెల తర్వాత

ఆ రోజు,

నేను కేంటీన్ లో కాఫీ తాగుతున్నాను.

సుందరం ఫోన్ చేశాడు.

పెళ్లి ఆహ్వానం? కాదు!

“అప్పుడు నాకు ఎవ్వరూ నచ్చక నేను వద్దనుకున్నాను. ఇప్పుడు వాళ్లు నన్ను వద్దంటున్నారు. చిత్రమైన సన్నివేశం కదా. ముగ్గురు నలుగురైపోయారు. ఇక ఈ కౌంట్ పెరుగుతుంది. శరీరం మీదికి యాభైరెండేళ్లు వచ్చినయ్ గదా!” అని గలగలా నవ్వేడు!

దిక్కులు చూస్తున్నాను. ఎదురుగా గోడమీద - ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిన పిల్లవాడి ఫోటో! కానీ అది చాలా పాతబడి, మాసిపోయి వుంది!!!